

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Theodosii iunioris virtutibus. Cap. XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

nitate possideat, consentaneum est hisce rebus milites captiuos & è custodia liberare, & fame prope enectos reficere sustentareq;. Vbi hæc, aliaque id genus oratione percurrerat, monumenta ecclesiæ confluenda curauit, vendidit, pretiaque partim militibus pro captiuis redimendis dedit, partim ad eorum famem subleuandam impendit. Postremò viatico illis suppeditato, ad suum ipsorum regem remisit. Hæc res ab eximio illo viro Acacio gesta regi Persarum maximam fecit miratione, quòd Romani his rebus vtrisque & bello & beneficijs hostes vincere laborabant. Fertur preterea tum regem Persarum magno desyderio Acacij vidèdi flagrasse, quo hominis aspectu fruere, tum Theodosium Imperatorem Acacio præcepisse, vt regis desyderio satisfaceret. Cùm igitur tam præclara victoria diuinitus esset donata multi scriptores admodum eloquentes, laudes Imperatoris quo eius nomen illustrarent, scriptis mandarunt, & in vulgus easdem ediderunt. Quinetiam ipsa Imperatrix, mulier disertâ, filia Leontij Sophistæ Atheniensis, à patre erudita, & in omni literarum genere probe instituta, poema de eodem argumento Heroico carmine conscripsit. Hanc cum Imperator vxorè duceret, Atticus episcopus, qui eam Christianam efficiebat, inter baptizandum pro Athenaide Eudociam nominauit.

De Theodosij iunioris virtutibus. CAP. XXII.

QVamquam multi scriptores, vt dixi, Imperatoris laudes orationibus prædicarunt, quorum alij eo pacto in eius notitiam venire studebant, alij cupiebant suam in dicendo facultatem inde vulgo perspectam & cognitam, atque adeo doctrinam quam multis vigilijs consecuti fuerant, in obscuro latere nolèbant, ego tamen, qui neque Imperatori notus esse laboro, neque doctrinæ meæ specimen vulgo dare cupio, virtutes Imperatoris, omnibus orationis ornamentis detractis, verè commemorare in animū induxi. Nam eas silentio præterire, cum tam eximia, tamque fructuosa ad vitam rectè degendam exempla contineant, non parum, mea quidem sententia, posteritati incommodaret. Primum tametsi in ipsa regia natus educatusque erat, nihil tamen ex illa educatione omnino contraxit mollitiæ tarditatisque,

tisue, sed adeo solers & prudens fuit, ut illis, qui cum eo sermones conferebant, multarum rerum experientiam consecutus videretur. Deinde tanta corporis & animi tolerantia fuit, ut tum algorem æstumque forti & virili animo sustineret, tum crebrò ieiunaret, & maximè diebus Mercurij & Veneris, quas Græci τετράδας καὶ παρασκευὰς ἡμέρας vocant. Atque hoc ab eo factitatum fuit, dum Christianam viuendi rationem cumulatissime explere contenderet. Eius regia non dissimilis fuit monasterio. Nam primo diluculo ille ipse cum sororibus suis hymnos alternatim decantatos recitauit. Quinetiam sacras literas memoriter pronuntiauit. Nam cum episcopis, perinde ac si sacerdos iam olim designatus fuisset, de eisdem disseruit. Libros etiam, tum qui sacra Dei eloquia complectebantur, tum qui ab eorundem interpretibus conscripti erant, multo diligentius quàm Ptolomæus Philadelphus olim in vnum colligendos curauit. Porro autem patientia & mäsuetudine omnes longè superauit. Nam Imperator Iulianus, quanquam studium philosophiæ profitebatur, tamen odium quod contra eos qui Antiochiæ eius nomen perstrinxerant minimè compressit: sed Theodoro vno ex illorum numero grauissima tormenta imposuit. At Theodosius subtilitate rationationum Aristotelicarum penitus derelicta, philosophiæ studium rectis vitæ officiis sedulo excoluit. Iram cohibere didicit, dolorem toleranter ferre, neminem qui illum iniuria affecerat vlcisci: imo verò nemo vnquam illum ira incensum aspexit. Itemque cuidam ex necessariis aliquando sciscitanti, cur neminem qui illi intulisset iniuriam morte aliquando multasset, sic respondit: Vtinam potius mihi potestas esset eos qui mortui sunt ad vitam denuo reuocandi. Alteri etiam de eadem re interroganti, dixit: non magna res est, neque ardua, ut qui homo sit mortem oppetat, sed eum qui semel obierit, nemo omnino licet se de eius morte maximè pœniteat, nisi solus Deus, possit ad vitam reuocare. Adeo firme istud ipsum ab eo obseruatum fuit, ut si quisquam crimen, quod esset capitis supplicio multandum aliquando commisisset, ne ad portas vique ciuitatis versus locum, vbi mortis subiret supplicium, abduci passus est, quin misericordia commotus illum reuocavit.

carit.

carit. Accedit eo, quòd cum Constàtinopoli in Amphitheatro pugnans cum bestijs quodam tempore pro spectaculo ederet, populusque sublato clamore postularet, vt aliquis ex eorù numero, quorum insigniter eminebat audacia, cum fera bestia decertaret: respondit, an non explore cognitum habetis, nos ita assuefactos esse, vt nulla crudelia spectacula contemplari possimus. Quæ cum populus ex eius ore audiisset, de reliquo à crudelibus spectaculis abstinere didicit. Quinetiam adeo pius fuit, vt omnes Dei sacerdotes honorificè coleret, eosque potissimum quos intellexerat, pietate in primis excellere. Fertur præterea sacrum, quo episcopus Chebrorum, qui Constàtinopoli mortem obiit, indutus erat, quæsiuisse, eumque quantum sordidatum induisse, persuasum nimirum se aliquid ex mortui sanctimonia inde percepturum. Quodam anni tempore procelloso admodum & turbido, consueta statutaque spectacula, populo ea flagitante in circo edidit. Vbi autem Circus hominibus refertus fuit, tempestas cœpit esse vehementior. Ac cum magna vis niuis præceps delaberetur, tum Imperator perspicuè declarauit, quo animo exga Deum affectus esset: sic enim populum per præcones compellauit: quin multo fatius est, vt neglecto spectaculo omnes vno ore Deum precemur, vt ab imminente procella conseruemur incolumes. Vix hæc verba protulerat, cū omnes in Circo vno animorum consensu, summaque cum alacritate Deo præces fundere cœperunt: totaque Ciuitas quasi vna ecclesia fuit. Tum Imperator in media hominum frequentia, priuati hominis habitu incedens, hymnos recitare exorditur: nec spes certè illum frustrata est. Nam aer serenus factus est: & annonæ charitas, Dei benignitate in omnium rerum affluentiam commutata. Si quando bellum concitabatur, Dauidis exemplum imitatus, ad Deum confugit, pro certo persuasus eum bellorum administratorem esse: precumque subsidio adiutus ea prospere, & fœliciter gessit.

De Ioanne qui mortuo Imperatore Onorio, tyrannidem Romæ exercuit, & quo pacto Deus præcibus Theodosii inclinatus, illum in exercitus Romani manus tradiderit. CAP. XXIII.

Hoc